Ч. 49 Пятниця 3 (15) марця 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Мукден і династия манджурска.

Підчас коли в цілій Европі панує глубокий спокій перериваний хиба денеде парляментарними борбами о якісь не всюди навіть зовсім ясні реформи, то на далекім Всходї наближає ся, можна сказати, вже поспішним кроком хвиля великого перевороту, котрого наслідки для Европи не дадуть ся ще анї предвидїти анї обчислити. Правда, не можна ще сказати, щоби вже на певно прийшло там дуже борзо до якогось наглого перевороту; переворот той може бути й повільний, але що хіньско-японьска війна не позістане без впливу на зміну відносин в Хінї, то річ єсть нинї майже зовсім певна. Коли-ж кажемо, що хвиля перевороту на далекім Всходї напружає ся поспішним кроком, то опираємо се на слїдуючих фактах:

Нинїшні телєґрами з Петербурга доносять, що там наспіла з Тін-тсіну вість, після котрої Японцї нсоять ся з гадкою усунути в Хінї теперішну династию манджурску а посадити на хіньскім престолї давну хіньску династию Мінґів, котра дала би Японцям приступ в глубину краю і дозволила би їм не лиш свобідно торгувати в Хінї, але також будувати зелїзницї, ба навіть зорґанізувати хіньску армію. Се не дрібниця! Коли-б так мало дійстно стати ся, то значило би, що Японцї хотять підняти ся в Хінї місиї цивілїзацийної, довести сю найбільшу на сьвітї державу до такого степеня новочасної культури, на якій самі стоять і тим способом розбудити цїлу монґольску расу з вікового сну і двигнути єї до нового житя.

Що такі суть здавен-давна задушевні гадки поступових Японцїв, се було звістно вже від давна; але чи японьске правительство зважилось би дуже борзо на такий крок, особливо зі взгляду на Росию і Анґлію, о тім можна сумнївати ся. Здає ся, що японьскі полїтики хотять довести до того, щоби того рода зміна вийшла природно, що так скажемо, сама з себе, аби відтак Европа, особливо же згадані повисше держави, не мали права ставити Японцям перешкод і мішати ся не в своє дїло. Передовсім, здаєсь, ходить Японцям о то, щоби, чи настане зміна династиї, чи нї, зробити на Хінцях таку пресию, щоби они пристали на всякі подиктовані їм Японцями услівя мира.

В сім поглядї укріпляє та вість, що японьске правительство дало знати хіньскому посолови, віце-королеви Лї-Гунґ-Чанґови, котрий має вести переговори в справі заключення мира, що оно не може приняти єго скорше в Гірошімі аж як 19 с. м. Японьский ґенеральний штаб думає очевидно аж до того часу дати Хінцям послїдний тяжкий удар і взяти столицю Манджуриї, місто Мукден, родинне місто дотеперішної манджурскої династиї. Японцї взявши місто Тсіен-чванґ-таї при устю ріки Лїао і переправивши через ту ріку, суть тепер о стілько в користнїйшім положеню, що Хінцї не поважать ся тепер здержувати походу ґенерала Катсури, котрий стоїть з своєю армією коло Лїа-янґ лиш кільканайцять миль від Мукдену. Впрочім лагодять ся Японцї до дальшої війни на так великі розміри, як коли-б і не думали о заключуваню мира. В Манджуриї стоїть тепер пять японьских дивізий в силї 90.000 людий. Крім того стоять вже цїлком готові до вимаршу в Японї дві дальші дивізиї а надто покликані ще з грудня рекрути, котрих обрaзоване военне кінчить ся сего місяця. Нова армія чекає лиш на знак, коли і куди має іти. Може бути, що она буде призначена до Пекіну; однакож поки що, здає ся бути найблизшою цїлию для японьскої армії столиця Манджуриї.

Місто Мукден—стара назва манджурска—єсть під сею назвою мало знане; єго називають по хіньски звичайно Шен-ян, а в грамотах і урядових документах Шеншін або також Фун-тіен-фу. Початок сего міста сягає аж до 11-го столїтя, але в другій половинї 14-столїтя, за цісаря Гунґ-ву з династиї Мінґів відбудовано єго на ново, обведено високим муром і двома фосами перед муром. В 1621 р. через зраду залоги дістало ся місто в руки манджурского побідителя Таі-тсу, котрий зробив з него столицю нової манджурскої династиї. Син єго вів успішно війну з Хінцями і причинив ся богато до піднесеня міста, але зачав вже в нїм заводити хіньскі порядки. Він побудував в місті богато сьвятинь і публичних будинків. За него обведено місто муром з цеглы, котрий ще й до нинї стоїть; мур той єсть 25 метрів високий, в горі 12 метрів широкий і творить докола міста квадрат, котрого один бік єсть 1250 метрів довгий. В мурі тім єсть вісїм брам, а над кождою брамою вежа; так само в кождім розї квадрата єсть одна вежа.

Коли Манджури здобули Хіну, зробили Пекін столицею манджурскої династиї, але Мукден осталось все ще сьвятим містом, другою столицею держави. Перші цісарі з манджурскої династиї уважали своїм сьвятим обовязком навідувати ся до давної столицї раз в рік і там зложити поклін своїм предкам. Однакож від початку сего столїтя не показував ся там вже жаден цісар; висилано лиш портрети цісарскі, котрі там приношено з великою парадою і складано потім в цісарскій палатї.

1)

Души на відлеті.

З памятника молодого лїкаря.

Новеля Марияна Ґавалєвича.

Можу собі побажати поводженя: одного дня трех пацияентів.

Як на початок то зовсїм незле.

А я вже думав, що та практика, яку я почав, не принесе менї мабуть анї гроша сего місяця.

Бо хто би там лїчив ся у такого доктора, що не давно скинув шкільний мундур і виглядає ще, як молокосос, майже головус?

Чей же не буду перед людьми оправдувати ся, що маю лїт двайцять пять скінчених, тілько що та борода якось не хотїла менї доси вирости.

Щось там ледви засіяло ся: три волоски в пять рядків.

Покійний отець голив ся через цїле житє з тої самої причини, но заріст мав лихий. Велика річ!... або ж то борода — чоловік?

Все ж таки троха поважнїйша фізіоґномія придала би ся панови консиляреви.

Та звідки єї взяти?... приліплювати собі більших вусів не буду.

Однак кому скажу, що я доктор, кождий дивить ся на мене з недовірєм, а декотрі з усьміхом, неначе кажуть:

— Такий дітвак?... то не може бути.

А мене то троха сердить, бо що в тім такого неймовірного?... Чи то лиш бородачам вільно бути чим небудь в житю?...

Сьмішні всї ті, що мене по заростї хотять оцїнювати.

Сердешна моя мати!... она одна не вважає, що менї такої прикраси не стає; їй се навіть подобає ся, що у Тадзя личко гладке, як у панночки. Мій докторат отворив для неї семе небо; не може доси без сліз говорити про се, така щаслива і така горда.

Ще як завтра напишу їй, що маю трех пацияентів, то на три служби Божі дасть певно отцю Томчикови і буде се розповідати по цїлім Радомі.

Правду сказавши, не знаю сам, чи радувати ся сими моїми хорими, чи нї. Тяжкі випадки. Мабуть з того не богато буде. Візвали мене от-так, аби був доктор, але менї здає ся, що там би і сам Халубиньский з Барановским не богато порадили.

Ще може того малого Шляркевича якось виратую, але то таке утле, анемічне, прозоре, лиш шкіра і кісточки; навіть не кости, самі хрящки.

Чотирнайцять лїт; що то за вік?!.. Мабуть від роду зле віджевляв ся.

Я не мав часу розпитати лучше про него. Мати очевидно швачка, бо я бачив машину і якийсь розпочатий станик в єї руках.

Жиють в официнї, на третім поверсї, в однїй комнатцї з малою кухнею.

Біда велика; видко зі всего.

Хлопець простудив ся, вертаючи з консерваториї. Нїчо дивного. Сей пальтотик, що на нїм лежав, вітром підшитий, а чобітки такі полатані і повикривлювані стояли під ліжком, що аж жаль було подумати, що в них мусїв ходити на ті морози.

Як же не мав дістати запаленя легких?...

Правий бік має занятий, горячка 40 степенів, кашляє і дрожить без упину. Тяжкий стан, та ще при такій комплексиї....

А ту матір видко дуже любить, бо коли я єго авскультовав, дивив ся на ню настрашений, як би лякав ся о ню, не о себе, і шепотів, хоч єго, бідненького, за горло хапало:

— Нїчо, нїчо, мамо, то нїчо.... вже менї тепер троха лучше....

Деж там!... коли-б то нїчо; в правім легкім грає єму, як в орґанах, а личко як мак зацвило від горячки, що аж бухає з него, як від розпаленої головнї.

Pneumonia найзвичайнїйша.

Ґа, побачимо, що буде по баньках; завтра з самого рана там піду. Я казав прислати по себе хоч би в ночи, коли-б погіршило ся.

З тою панною Левоньскою також біда. Сухітниця; здає ся навіть, що в остатнім степени, хоч так на око не подабає на се.

Місто Мукден в порівнаню з другими хіньскими містами єсть чисте, має широкі улиці і богато мурованих будинків. В самій серединї міста стоїть давна палата цісарска Да-чен-сіян, до котрої не вільно входити нїякому чужому чоловікови; навіть сам ґен.-ґубернатор може лиш раз в рік заходити до неї, тогди, коли там складає жертву і покланяє ся портретови цісарскому. Зверха не відзначає ся та палата нічим; єсть то ряд низких, малих, мурованих з цегли будинків з дахами в хіньскім стилю, критими жовто поливаними дахівками. Поміжи плитами, якими вилужене подвірє, вирастають корчі й трава та взагалі цїла палата виглядає дуже опустілою. В сих будинках переховує ся портрет цісаря та всілякі иньші памятники і грамоти пануючої династиї. В окремім павільонї міститъ ся бібліотека цісарска, обнимаюча тисяч томів клясичних творів. В однїй шопі містять ся цісарскі вози, ноші, прапори, зброя і т. д. Всї ті історичні памятники перенесено до Пекину, коли з початком хіньско-японьскої війни пішла була чутка, що Японцї машерують на Мукден.

З иньших цікавих будинків в містї суть хиба сьвятинї неба, землї, рільництва, вітрів і духів — всї збудовані на взорець таких же сьвятинь в Пекінї, лиш они не так дуже украшені. По за містом стоять дві сьвятинї над могилами перших манджурских володітелів.

Число жителів Мукдена разом вже з передмістями, що лежать по за мурами міста і суть також обведені муром, але вже з непаленої цегли, виносить около чверть міліона; з того єсть три чверти Хінців або зхінщених Манджурів, а четвертина вправдї Манджури, з котрих рекрутує ся найліпше хіньске войско, армія манджурска. В часї мира стоїть в містї 30.000 войска, з котрих лиш 12.000 суть хоч лихо, але все-таки по европейски узброєні. Торговля в Мукденї єсть дуже значна. Майже всї манджурскі продукти переходять через се місто, заким дістануть ся до Хіни. Головними предметами торговлї суть: горох, біб, пшениця, риж, ячмінь, сезам, тютюн, опіюм, прядиво конопельне, гриби, лікарске зїлє і футра. З футер мають найбільшу вагу блами з тиґрів, медведів, леопардів і рисїв, але появляють ся також в торговли і блами з соболів, лисів і диких котів. З европейских товарів стрічають ся тут майже лиш анґлїйскі вироби з бавовни. Вся торговля спочиває в руках Хінців, і то не більше як яких сто домів торговельних. Европейцї беруть участь в торговли лиш посередно через своїх аґентів в порті Ін-кої. Далеко більший вплив як европейска торговля мають тут християньскі місиї. Тут єсть одна католицка місия француска, котра почала ставити церков, що по викінченю буде висша як всї паґоди в містї. В містї і околици бувають часто великі зливи, від котрих недалекі ріки так прибувають, що заливають цїлу долину коло міста і оно тогди єсть відтяте від цїлого сьвіта. Мукден уважає ся у Манджурів і манджурскої династиї містом сьвятим, а коли-б оно дістало ся в руки Японців, то факт сей значив би майже то само, що й упадок манджурского панованя і манджурскої династиї в Хінї, тим більше, що Хінцї ненавидять Манджурів і вже нераз а навіть і тепер проявляли охоту позбути ся Манджурів.

Переглад політичний.

Підкомітет для реформи виборчої радив на вчерашнім засїданю над новими проєктами порозуміня, котре має настати найпізнїйше до 14 днів. Мабуть розходить ся головно о то, чи має бути утворена нова курия виборців.

Переговори з Словенцями в справі словеньскої ґімназиї в Цилї рішучо розбили ся. Ґр. Гогенварт конферував знову з словеньским послом Вошняком, але той заявив рішучо, що своїх жадань не змінить. Кн. Віндішґрец мав заявити на оногдашній нарадї кабінетовій, що цїлу справу треба полишити комісиї буджетовій і повній Палатї. Пос. Вошняк поїхав до свого округа виборчого, щоби там порадити ся з словеньскими мужами довіря.

До Köln. Ztg. доносять з Петербурга, що цар і цариця думають в маю виїхати до Берлина а звідтам до Парижа, а відтак вертаючи назад до Росиї, поступлять до Віденя.

Специяльний хіньский посол Ванґ-Че-Ченґ перебув в Петербурзї вісім днів понад визначений час. З ним був також хіньский амбасадор з Берлина, Ґеї, котрий через цїлий час вів телєґрафічну кореспонденцию з Пекіном.

Pol. Corr. доносить, що хіньске правительство звернуло ся до всіх великих держав европейских з просьбою о підпиранє єго при переговорах з Японом в справі заключеня мира.

Новинки.

Львів дня 14 марця 1895.

— **З Університетів.** У львівскім Університетї в зимовім піврочу було всїх слухателів загалом 1.455; з того 1.338 звичайних, а 117 надзвичайних. Що-до народности було: Поляків 1030, Русинів 420, Нїмців 2, Італїянець 1, Чехів 2. Що до віроисповіданя було: 715 римо-кат., 434 греко-кат., 1 греко-орієнт., 12 вірмено-кат., 6 євангеликів, 286 жидів і 1 караїт. Специяльно же було Русинів: на видїлї богословскім 228, на видїлї права 139, на видїлї лікарскім 18 а на видїлї фільософічнім 35, греко-католиків було: на богословию 228, на праві 150, на медицинї 20 а на фільософиї 36 разом 434. — В черновецкім унїверситетї було православних 135, жидів 124, римо-католиків 71, греко-католиків 22, евангеликів 10, вірмено-катол. 4, вірм.-православних 4.— Нїмців було 177, Румунів 104, Русинів 40, Поляків 34, Сербів 7, Вірмен 4, Мадяр 1 і Болгарин 1. Всїх разом було 317 звичайних і 53 надзвичайних слухателів; з тих 77 було з поза Буковини.

— **Для навіщених елементарними нещастями** внесло правительство проєкт до Палати послів, жадаючий 160.000 зр. підмоги, коли дїйстно тілько буде потреба. З тої суми мають одержати безворотні запомоги околицї навіщені елементарними нещастями в чотирох коронних краях: в Далматиї, Стириї, Горішній Австриї і Галичинї, разом вісїмнайцять повітів, а між ними отсї галицкі: теребовельский, кольбушівский, каменецкий, бучацкий, брідский, львівский і новоторгский. Однако сума не розложена з гори нї на краї, нї на повіти, лише має бути роздїлена відповідно до потреб обчислених на основі розслїдів. Підмоги мають означені цїли, а именно: купно поживи, засївів і пашї для худоби, також відбудованє збурених або ушкоджених будинків, доріг і мостів, як також переведенє публичних робіт; однак не виключене ужите призначеної квоти на иньші цїли, коли би сего вимагала місцева потреба.

— **Провина і кара.** В Самборі відбула ся минувшого тижня розправа карна против Маков-

---

Дістала в полуднє нападу душности такої, що всї дома голови потратили. Батько ту прибіг до мене без капелюха з другого поверха, як не при умі. Нїчого не міг з себе видобути, тілько:

— Пане консилєр, ратуйте!... Моя Міня душить ся!

Я побіг сейчас з ним разом на діл і — слово даю — мав сам такі емоциї, як би я ту якусь Міню знав Бог знає як давно і не був лїкарем, призвичаєним до ріжних атаків, конвульсий і торсий у шпиталю.

Я навіть не знав, що якісь Левоньскі мешкають зі мною разом, під одним дахом.

Здає ся, що то люди заможні.

Три рублї дали за візиту; перші три рублї, котрі заробив я на тім новім моїм мешканю.

Маю охоту сховати їх собі на щастє.

Гарне щастє з чужого терпіня!... але то вже так у нашому званю.

Менї здає ся, що я був би справдї вдоволений аж тодї з мого докторату, коли би мав великий маєток і медицину вважав філянтропією; лїчив би всїх дармо без вимки, убогих чи богатих.

То може сьмішно, але сей папірець, котрий менї будуть всувати в руку при пращаню у кождого хорого, за пораду і поміч, буде ще мабуть менї довго клопоту задавати, заким привикну брати від людий гроші в такий спосіб.

То менї видає ся немов підплатою, хоч я знаю, що гонорар менї зовсїм справедливо належить ся. З чого-ж би я міг жити?... то мій заробок, мій хлїб.

Від Шляркевичевої не взяв я нїчого; не мав відваги, хоч менї там щось всувала в руку на відході. Якось я не міг. Менї здавало ся, що бідну ограблю, коли прийму від неї рубля, може остатного....

Сказав я собі:

— Най то буде добрий учинок.

Так мене зворушила еї покірна, тиха, пригноблена міна!... Майже не мала відваги відізвати ся до мене, тілько дивила ся, налякана нещастєм, що на неї впало, бо та недуга еї Юзя то мусить бути велике нещастє для неї.

Навіть не сьміла мене спитати, який стан дитини, але в наполоханих очах еї читав я виразно се питанє. Не знаю, звідки прийшла менї охота на відході повторити їй кілька разів:

— Буде лучше, буде лучше!...

Зробила такий рух, як би хотїла нахилити ся до моєї руки за ті слова і поцїлувати еї з вдячности.

Ще чого не ставало!... що то, чи я сьвященик?...

У Левоньских якось тілько гризоти я не мав, але там що иньшого мене вразило.

Двайцять, може двайцять один літ найбільше і смерть за плечима!... Щоби була зовсім здорова та панна Міня, може би менї не подобала ся. Певно й не дивила би ся на мене, і батько не спроваджував мене до неї, але яко моя пацієнтка, і то з таким суворим декретом на завтра чи позавтра, видала ся менї иньшою.

Коли я на ню глянув, в першій хвили щось мене відразу вразило, що я десь мусів еї бачити.

— Левоньска?... Левоньска?... — стало менї снуватись по голові — що то за Левоньска?... Ті великі очи, синї, задумані, сховані глубоко в очних долах, той носик грецкий над устами, як у дитини, сей профіль такий делїкатний, як на плоскорізьбі з алябастру, майже прозорий в контурах, то біляве волосє, таке велике, буйне, сплетене в дві грубі коси і спняте шільдкретовою шпилькою — де я те все бачив колись?...

І як я почав їй довше придивляти ся і пригадувати собі, так і прийшов вкінци на те, що таки знаю еї звідкись.

Справдї, то та сама, що сьпівала раз на нашім концертї, буде тому зо три а може чотири роки.

Пригадую собі щораз лучше; то певно она. Адже я належав тодї до комітету і дбав о порядок на салї з иньшими товаришами. Барцевич грав, Михаловский грав, хтось там деклямував, мабуть чи не сама Вісновска, а она сьпівала пісні Шуберта і Монюшка. То менї в памяти остало ся, бо зробила на мене вражінє дивно поетичне.

Виглядала спершу, як лїлія, цїла в білій одежи, струнка, гнучка, прозора мов хмаринка, в котрій тілько ті великі, синї зорі сьвітили.

Не вийшла, але виплила на естраду і засьпівала, а по слухачах перейшла якась течія маґнетична, котра і очи і серця потягла до неї.

Голос мала слабий, се також тямлю добре, але такий якийсь солодкий, добрий, любий голос, що тулив ся до душі, а дзвонив як гомін срібних дзвіночків здалека.

Ми плескали тодї всї і жадали вперто повтореня, от, як то буває на студентских концертах.

Виходила на естраду з легеньким, ледви значним усьміхом на своїх дитячих устах і кланяла ся несьміло, як панночка з пенсиї, засоромлена і склопотана цїла своїм поведженєм.

Робила тодї на менї справдї вражінє лїлії, котру легкий вітер похиляє в огородї, або радше конвалийки, з тою своєю похиленою головкою....

ского, що в Дрогобичи дня 14 грудня мин. року убив возьного Станислава Кухарского і єго жінку. Як ми вже в свій час писали, пригода та стала ся в білий день і наполохала ціле місто. Маковского зловили жандарми в Лешні під ліском. Він стрілиг два рази до себе, але не зробив собі нічого. Маковский, родом з Риманова, має 44 роки і є нежонатий. Жив у Кухарских, в зимі послугував при касині, а в літі наймав сади. Виглядає неприємно. В суді слухав обжалованя байдуже. З Кухарскими знав ся від 19 літ. Кухарский був возьним при суді, а єго жінка разом з Маковским наймала в околици сади. В зимі він обкрадав касино дрогобицке і давав на удержанє дому. По 12 літах надоїли Кухарскій ті зносини з Маковским, хотіла єго позбути ся, але він не вступав ся — і з того почала ся незгода. Він кілька разів побив Кухарских, за що був судом караний, а раз навіть стрілив з ключа, щоби — каже — єї настрашити. Прокуратория не вірила, щоби вистріл з ключа міг зранити Кухарску і замкнув Маковского на кільканайцять місяців в арешті. Відбувши кару, хотів знову вернути до Кухарских, але ті не приняли єго. Каже, що хотів виїхати до Америки і жадав 200 зр. від возьного, але той не дав гроший, а жінка єго навіть сьміяла ся з завадияки. Тоді, каже, з жалю і великого коханя до Кухарскої постановив Маковский позбавити житя єї і себе, побіг до дому брата, де мав револьвер, і вернувши з ним стрілив два рази. Трафив не лиш Кухарску, котру хотів убити, але й єї мужа, що несподівано заступив єму дорогу. Потім пішов до сестри, дав їй 20 зр. на свій похорон і покинув Дрогобич. Велике враженє зробило підчас розправи зізнанє доньки убитих Францишки Кухарской, котра була сьвідком убийства родичів. Побачивши на сали убийника трохи не зімліла, не могла дивити ся на него. Она має тепер 17 літ. Зізнала під присягою, що не знає, в яких відносинах жив давнійше убийник з єї родичами. Шила по за домом, отже не бачила. Знає лише, що від кількох літ Маковский нападав кілька разів на їх дім і на улици не давав спокійно перейти. Дня 14 грудня 1894., коли збирала ся до відходу, почула страшний крик матери; батько дрімав тоді по обіді. Вистрілів не чула. Мати вбігла з сіний до комнати і впала коло ліжка. За нею вбіг убийник, Францишка кинула ся на него з криком, батько також, а Маковский тоді стрілив єму кілька разів в голову. Кухарский уцав зараз неживий, а жінка єго сконала небавом. — Президент питав ся дівчини, чи жадає відшкодованя. Дівчина дивила ся кілька хвиль здивовано і сказала: — „Відшкодованя? Мене відшкодувати може? Хто? він! Не сподіваю ся і не жадаю". Трибунал засудив убийника на шибеницю.

— **Всїх обжалованих** в тернопільскім процесї, о котрім ми недавно писали, трибунал увільнив вчера.

— **Палїї.** За підпал засудив самбірский суд присяжних Михайла Стасика з Рихтич коло Дрогобича на 8 літ вязниці. Стасик, що жив в незгоді з жінкою, підпалив дня 31 грудня 1894 р. єї стодолу, через що згоріла стодола, хата, кілька безрог і движимости. — За такий самий злочин засудив згаданий суд Яна Карпиньского з Старого міста на кару 12 літної вязниці. Карпиньский ішов з львівского шпиталя до Старого міста. В Самборі просив ся у кількох господарів на ніч, але єго нігде не приймили і ще висьміяли. В хаті Яна Чинарда дали єму колач, але на ніч таки не приймили. Щоби пімстити ся, рішив Карпиньский підпалити всі хати, з котрих єго прогнано і розпочав від хати Чинарда. Хата згоріла, а Карпиньскому не стало відваги підпалювати другі хати. Єго арештовано і він признав ся до злочиньства.

— **Утїк лихвар.** В Станіславові вела ся сими днями карна розправа против Хаїма Гохмана, шевця замешкалого в Петранцї калуского повіта, котрий покинувши своє ремісло, вибрав собі рільництво, осів на селї і займав ся лихвою та скуповуванем селяньских ґрунтів. Ґрунти купував в той спосіб, що умисно поминав в контрактї застереженє права відкупу продаючими, а також коли купував пів парцелї, вписував до контракту продажі цілі парцелї яко куплені. За ті обманьства і за 4 доказані єму случаї лихви засуджено Гохмана на кару трех літ тяжкої вязниці і на заплату відшкодованя покривдженим. Гохман ще оставав на волї, приладив ся зараз по розправі до утечі. Жандармерия вправді придержала єго і відставила до окружного суду дня 6 марта, однак обманцеви удало ся ще того самого дня утечи. Доси не зловлено єго.

— **Добру гадку** подає о. А. З. з під Ярославля в остатнім числі „Душпастиря". Давнійше — каже він — коли ми не мали ще друкованих зошитів „Епархіяльних Вістників", обовязаний був кождий душпастир записувати всякі розпорядженя властий духовних до осібної книги. Днесь книга така вже злишна — бо Вістник Епархіяльний при кінци року має ся оправити і в актах парохіяльних заховати. Натомісць предкладаю заведенє книги „Парохіяльна Літопись". При старапнім веденю такої „Літописи" займе она попри метриках також непослідне місце в парохіяльній канцелярії. В „Літописи" поперед всего помістити випадало-б найдавнійшу історию парохії, на підставі певних жерел, актів парохіяльних, або бодай, коли таких не достає, з устної традициї парохіян і сусідних сьвященників; опісля записувало би ся від часу до часу важнійші пригоди в парохії, як: зміни душпастирів і їх коротка характеристика і житєпись, істория будови церкви місцевої і філіяльних, будинків приходских, заснованє брацтв, їх розвій; звичаї парохіяльні, фундациї церковні, візитациї Архієрейскі і т. д. Вже то сам душпастир уважати буде, що годило-б ся до „Літописи" вписати на вічну памятку. „Літопись" така вимагає лише трохи терпеливости, часу, а той знайде ся хоть би серед довгих зимових вечерів — і трохи охоти, а тая виплатить ся власним задоволенем, коли сам сьвященик по кількох або кільканайцяти роках перечитає „Літопись" своєї парохії, ним самим колись то написану. А з яким пожитком буде така книга для наслідників наших! Певно, що першою книжкою в руках кождого новоприбуваючого душпастиря буде „Парохіяльна Літопись", з котрої много цікавого довідає ся, а певно і застосує ся.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 14 марця. На вість, яку подали деякі ґазети, будьтоби Папа вислав якесь письмо до кн. Алоисия Ліхтенштайна в справі подорожи кард. Шенборна до Риму, заявляє кн. Ліхтенштайн в Reichspost, що взагалї якогось такого письма Папи він не одержав.

Берлин 14 марця. Комісия петицийна німецкого парляменту радила над петициєю, котра домагає ся, щоби кн. Бісмаркови надати почетне горожаньство німецкої держави.

Льондон 14 марця. Королева Вікторияа виїхала до Ніцци.

Петербург 14 марця. Хіньский специяльний посол Ванґ-Че-Ченґ одержав ордер білого орла з брилянтами.

Льондон 14 марця. Бюро Райтера доносить з Ґібральтару, що коло Цевти і Тарифи викинула вода на беріг части приладу до міреня глубини води і сиґналові фляґи походячі з іспаньского корабля воєнного „Королева реґентка". Корабель сей пропав, від коли виплив з Танґеру; на нїм було 420 людий залоги.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	5·20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам	6·58	9·32	10·40	11·35		—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия			10·26	7·21	3.41	7·4[illegible]
Белзця			9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·2[illegible]	9·46		—
Підвол. Підзам	2·34	9·[illegible]	9·21	5·55		—
Черновець	10·16		7·11	8.13	1·03	2·3[illegible]
Стрия			9·25	9·10	12·46	—
Белзця			8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

Час подаємо після годинника львівского; він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Бачу, що мені щось нагадують ся мої студентскі літа, коли то я пробував вірші писати і в кождій панні бачив зараз цвітку, або пташку, або ангелика, або щось инше, але деконче крилате і пахуче, як сьвіжа фіялка.

Тепер би я і двох римів не склеїв, не длятого, що не найшов би їх, але якось не годить ся мені, від коли я доктор медицини.

То за поважний стан, щоби в нім вірші писати.

Та нехай собі там говорять, що хотять, поезия все є поезиєю і коли хто до неї мав охоту, як я єї мав, то жадним скальпельом не дасть ся випороти з чоловіка.

Нині я знов пересьвідчив ся, що в мені сидять дві особи, одна — то той пан консиляр, пан доктор, що дивить ся на пацієнта, як на патольоґічний приклад, на хорий орґанізм, на щось, що складає ся з костий, мускулів, нервів, з серця, легких, кишок, утроби і т. п., а друга — то той, що свого часу вірші писав.

І коли перша слідить пульс, оглядає язик, мірить температуру, друга приглядає ся також, але бачить що инше.

Я на приклад побачив зараз, що та Левоньска була подібна до білої голубки, задиханої і омлілої, котра впала з воздуха на землю, вирвавши ся з кіґтів якогось хижого кроґульця чи сокола, що хотів єї здушити.

І се порівнанє не хоче мені від думки відчепити ся.

Все єї бачу, як там, на тім великім фотелю, обложена подушками сидить у своїм кашміровім шляфрочку, обшитім пушком, а в тих худих, тоненьких тремтячих рученятах давить закрвавлену хустинку коронкову і притискає єї до грудий і все щось хоче промовити та не може добути голосу.

Батько і обі тітки нахилювали ся над нею і дивили ся, що то буде?... Старий піддержував єї голову і плакав, а сльози капали єму з очий, як горох, і падали на єї волосє. Жінки потїшали єго і, спозираючи на мене, казали:

— Алеж то нїчо, то мине, правда, пане консиляр?... адже се лиш хвилеве. Дай спокій, Едзю, денервуєш єї тілько ще гірше!... Хто видав, зараз так голову тратити!...

Я не відзивав ся зовсїм, тілько робив своє, яко лікар, бо й що мав казати?... шкода й мови.

Приводили ми єї до памяти і ратували з пів години, аж прийшла до себе і втихомирила ся.

Батько стискав мені руки, як би я спас єго доньку.

— Бачите, пане, то моя одиначка, моя остатна дитина — казав, коли ми перейшли до єго кабінету — троє вже поховав я. О ню все я найбільше бояв ся, бо то було таке делікатне з роду. Мати вмерла на сухоти — додав тихійше і зітхнув з гіркою резиґнациєю — по ній унаслідила....

Почав мені оповідати, як то лихо розвинуло ся; обтирав очи, махав головою, ломив руки, перебиваючи собі тілько двома словами:

— От нещастє!...

Вже їздили з нею до Щавниці, до Мерану, шукали поради у найперших поваг за границею, були у Коха в Берлині; нїчо не помогло.

Іц ж я поможу?.... також нїчо.

Але батькови не сказав я сего отверто, бо по що старого ще більше гнобити. Сам не має ніякої надії, та удержувати єго в тїй безнадійній резиґнациї — то нелюдска річ.

(Дальше буде)

За редакцию відповідає Адам [illegible]

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.